

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci žalobce **Ing. T. V.** narozeného bytem zastoupeného JUDr. Ervínem Perthenem, MBA, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČO 000 25 429, se sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2, **o zaplacení 170.250,- Kč s příslušenstvím**

takto:

- I. Žaloba, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 170.250,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 4. 7. 2012 do zaplacení, se **z a m í t á**.
- II. Žalobce je **p o v i n e n** zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 2.700,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se svou žalobou domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 170.250,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 4. 7. 2012 do zaplacení s odůvodněním, že dne 8. 4. 2002 proti němu bylo usnesením policejního orgánu zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle dle § 125 odst. 1, 3 trestního zákona, trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku dle § 225 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona a trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku dle § 225 odst. 1, 3 trestního zákona. Žalobce podal proti předmětnému usnesení stížnost, která byla zamítnuta jako nedůvodná. Dne 3. 3. 2004 byla na žalobce podána obžaloba. Okresní soud v Hradci Králové rozhodl usnesením ze dne 7. 4. 2005 o vrácení věci státnímu zástupci k došetření. Dne 30. 7. 2007 bylo zastaveno trestní stíhání žalobce pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku dle § 225 odst. 1, 3 trestního zákona podle § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Žalobce byl posléze rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2008, č.j. [redacted] uznán vinným ze spáchání trestných činů podle § 125 odst. 1, 3 a § 225 odst. 1, 3 trestního zákona. Na základě odvolání žalobce zrušil Krajský soud v Hradci Králové svým rozhodnutím ze dne 23. 7. 2009, č.j. [redacted] rozsudek soudu prvního stupně a zároveň rozhodl o novém odsouzení žalobce za spáchání trestných činů podle § 125 odst. 1 a § 225 odst. 1, 3 trestního zákona. Poté rozhodl Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. [redacted] o zrušení napadeného rozsudku a vrátil věc Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení. Dále byl rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2011, č.j. [redacted] žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu podle § 125 odst. 1 trestního zákona. Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, na základě kterého rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 13. 10. 2011, č.j. [redacted] který nabyl právní moci dne 13. 10. 2011, tak, že žalobce ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zprostil. Nepřiměřenou délkou trestního řízení vznikla žalobci nemajetková újma, kterou vyčíslil na částku 55.280,- Kč. Délku řízení v trvání 9 let, 6 měsíců a 5 dní žalobce hodnotí jako nepřiměřenou, docházelo k prodlevám v přípravném řízení i v řízení před soudy, přičemž věc nebyla nijak skutkově složitá. Žalobce s orgány činnými v trestním řízení vždy spolupracoval, nikdy nezavdal záminku k protahování řízení. Trestní stíhání značně ovlivňovalo jeho rodinný i profesní život, žalobce požaduje zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 114.970,- Kč za nezákonné trestní stíhání.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že v ní uplatněný nárok neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 4. 1. 2012 uplatnil svůj nárok ve výši 285.000,- Kč na náhradu nemajetkové újmy, která mu měla být způsobena (jak žalovaná z jeho žádosti pochopila) nepřiměřenou délkou trestního řízení. Žalovaná žádosti žalobce částečně vyhověla a přiznala mu 114.750,- Kč, tuto částku považuje za adekvátní. Celková délka činila 9 let a 6 měsíců, tato doba je nepřiměřená. Žalovaná za rok řízení přiznala žalobci 15.000,- Kč, resp. 1.250,- Kč za měsíc řízení, s tím, že za první dva roky řízení přiznala částku poloviční. Výslednou částku 127.500,- Kč žalovaná celkově snížila o 10 %, když pro snížení hovoří to, že řízení

probíhalo na třech stupních soudní soustavy (včetně přípravného řízení) a po skutkové ani právní stránce nebylo jednoduché. Na druhou stranu předmětné řízení patří mezi ty, s nimiž je spojen vyšší význam pro účastníka, který ohodnotila 40 %, a o to byla tato částka navýšena. Vzhledem k tomu, že jsou projednávány dva nároky, tedy i nárok na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, ve kterém se posuzuje samostatně význam řízení pro žalobce, pak by mělo být zohledněno, že žalovaná již plnila 40 % z důvodu zvýšeného významu řízení pro žalobce právě na tento požadavek na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného rozhodnutí. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 8. 2014, č.j. 10C 189/2012-125 byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, když soud vycházel z toho, že předmětem řízení je pouze nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 170.250,- Kč za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDAKCE] Soud I. stupně dospěl k závěru, že trestní řízení bylo ve vztahu k žalobci zahájeno dne 11. 4. 2002 a pravomocně skončilo dne 13. 10. 2011, trvalo 9 let a 6 měsíců, což je doba s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřeně dlouhá, čímž došlo k nesprávnému úřednímu postupu a tím k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., za které mu náleží právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.). Za délku řízení soud přiznal žalobci základní částku ve výši 127.500,- Kč, když vycházel z částky 15.000,- Kč za první dva roky (každé soudní řízení musí trvat určitou dobu), z částky 15.000,- Kč za každý další rok řízení a z částky 1.250,- Kč za každý další měsíc řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 6. 2011, sp. zn. 30Cdo 162/2010), tuto základní částku soud zvýšil o 40 % z důvodu zvýšeného významu řízení pro žalobce, následně soud základní částku snížil o 40 % z důvodu vysoké složitosti řízení a nakonec soud základní částku snížil o 10 % z důvodu podílu žalobce na délce řízení. Soud tak dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nepřiměřenou délkou trestního řízení je částka 114.750,- Kč (127.500,- Kč – 10 %), stejnou částku již žalovaná žalobci před podáním žaloby uhradila, proto soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2015, č.j. 12Co 511/2014-153 byl napadený rozsudek soudu I. stupně potvrzen.

Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 1. 2016, č.j. 30Cdo 3456/2015-177 byly rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2015, č.j. 12Co 511/2014-153 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 8. 2014, č.j. 10C 189/2012-125 zrušeny a věc vrácena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení. Nejvyšší soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že usnesením ze dne 21. 11. 2013, č.j. 10C 189/2012-100 soud prvního stupně žalobu doplněnou podáním ze dne 25. 10. 2013 podle § 43 odst. 2 o.s.ř. odmítl. K odvolání žalobce odvolací soud usnesením ze dne 11. 3. 2014, č.j. 12Co 47/2014-107 rozhodl tak, že doplněná žaloba se neodmítá. Dovodil, že z ní „jasně vyplývá, že žalobce se podanou žalobou domáhá zaplacení žalované částky z důvodu nemajetkové újmy vzniklé mu nepřiměřenou délkou (původního) trestního řízení“. S tímto závěrem se dovolací soud neztotožnil, neboť ačkoli žalobce v žalobě, doplněné podáním ze dne 25. října 2013, vymezil dva samostatné nároky, projednatelnosti žaloby bránil žalobní požadavek na zaplacení jediné

částky, aniž by bylo patrné, v jakém rozsahu se ke dvěma uplatněným újmám vztahuje (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. 30Cdo 401/2010). Z obsahu spisu ovšem vyplývá, že tento nedostatek žalobce podáním ze dne 6. 8. 2014 odstranil (č.l. 111 spisu). Nadále požadoval zaplacení částky 55.280,- Kč s příslušenstvím za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout nepřiměřenou délkou původního trestního řízení. Tvrdil, že hrozba vysokého trestu spojená s celkovou délkou původního 9 let a 6 měsíců měla pro něho velmi podstatný význam, neboť jak podnikatel byl provázen nejistotou, když nevěděl, zda bude bezúhonný ve smyslu živnostenského zákona, zda bude nucen nastoupit do výkonu trestu či hradit peněžitý trest. Dále žalobce požadoval zaplacení částky 114.970,- Kč s příslušenstvím za nemajetkovou újmu, jež mu měla být způsobena nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, v němž byl zproštěn v celém rozsahu obžaloby. Nejvyšší soud uložil soudu prvního stupně, aby znovu posoudil (formu) a výši přiměřeného zadostiučinění obou nemajetkových újem, přičemž přihlédně k jejich závažnosti a k okolnostem, za nichž k újmám došlo (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Přitom bude vycházet ze závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30Cdo 4280/2011 a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

Ze spisu Okresního soudu v Hradci Králové, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že usnesením policejního orgánu České republiky, Úřadu pro odhalování korupce a závažné hospodářské trestné činnosti, SKPV, Oddělení vyšetřování, pracoviště Hradec Králové ze dne 8. 4. 2002, [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání obviněného T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] z trestných činů zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1, 3 trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona ve formě pokračování podle § 89 odst. 3 trestního zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona ve formě pokračování podle § 89 odst. 3 trestního zákona, které bylo doručeno T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] dne 11. 4. 2002. Dne 8. 4. 2002 bylo zahájeno trestní stíhání pro stejné trestné činy proti Mgr. P. [REDAKCE] H. [REDAKCE] Mgr. M. [REDAKCE] C. [REDAKCE], Ing. R. [REDAKCE] H. [REDAKCE]. T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] podal stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání dne 11. 4. 2002. Stížnost byla Okresním státním zastupitelstvím v Hradci Králové jako nedůvodná zamítnuta dne 21. 5. 2002, jakož i stížnosti ostatních obviněných. Ve vyšetřovacím spise jsou dále založeny listinné důkazy na č.l. 106 – 1363. V přípravném řízení byl vyslechnut svědek J. [REDAKCE] O. [REDAKCE], E. [REDAKCE] N. [REDAKCE], J. [REDAKCE] N. [REDAKCE], P. [REDAKCE] H. [REDAKCE], P. [REDAKCE] T. [REDAKCE]. Dále jsou ve spise úřední záznamy o podaných vysvětleních. Dne 17. 3. 2004 byla podána Okresnímu soudu v Hradci Králové obžaloba Okresním státním zastupitelstvím v Hradci Králové, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] č.l. 1926) na obviněné Ing. T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] Mgr. P. [REDAKCE] H. [REDAKCE], Mgr. M. [REDAKCE] C. [REDAKCE] a Mgr. R. [REDAKCE] H. [REDAKCE] pro skutky, kterými měl T. [REDAKCE] V. [REDAKCE] spáchat trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1, 3 trestního zákona a trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona. Dne 7. 4. 2004 prodloužil předseda soudu lhůtu k nařízení hlavního líčení či provedení úkonů směřujících k rozhodnutí věci do 1. 9. 2004, a to z důvodu žádosti obhájce JUDr. H. [REDAKCE] rozsáhlosti žaloby i složitosti problematiky a nedostupnosti svědků v letních

měsících (č.l. 1938). Na č.l. 1941 je záznam předsedy senátu o tom, že chtěl využít přítomnosti obhájce JUDr. H. v budově soudu k určení termínu hlavního líčení, ten však požádal, aby hlavní líčení nebylo zatím nařizováno, neboť ze strany obhajoby jsou činěny úkony k dalšímu objasnění věci. Na č.l. 1942 je záznam předsedy senátu o tom, že se dostavili obhájci JUDr. H. a Mgr. P. a sdělili, že z jejich strany byl zadán znalecký posudek k objasnění dalších skutečností a žádají, aby hlavní líčení nebylo stále nařizováno. Posudek by měl být zpracován do dvou měsíců a měl by být podkladem pro vrácení věci k došetření. Na č.l. 1943 je záznam předsedy senátu o tom, že se dostavil obhájce JUDr. H. sdělil, že znalecký posudek bude předložen do 10. 3. 2005 s tím, že poté již bude možno určit další postup ve věci. Dne 7. 4. 2005 se konalo u Okresního soudu v Hradci Králové neveřejné zasedání, kdy bylo vyhlášeno usnesení, že se trestní věc podle § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu vrací státnímu zástupci k došetření, usnesení je založeno na č.l. 2006. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že ze spisového materiálu je zřejmé, že proti obviněnému Mgr. P. H. nebylo zahájeno trestní stíhání pro jednání uvedené v obžalobě pod bodem 3 a nelze zjistit, jakým způsobem byla vyčíslena způsobená škoda. Dal proto pokyn státnímu zástupci, aby dodatečně zahájil trestní stíhání a znaleckým posudkem z oboru ekonomiky vyčísлил způsobenou škodu. Policejní orgán přibral dne 1. 12. 2005 znalce Ing. R. P. z oboru ekonomika, znalecký posudek byl zpracován dne 19. 10. 2006. Následně bylo do spisu založeno velké množství listinných důkazů. Na č.l. 2624 je opis rejstříku trestu T. V. ze kterého vyplynulo, že ke dni 19. 2. 2007 neměl žádný záznam v Rejstříku trestů. Dne 4. 3. 2007 studoval obviněný Ing. T. V. spis, požádal o lhůtu čtrnácti dnů k podání případných návrhů na doplnění vyšetřování. Dne 29. 5. 2007 podal policejní orgán okresnímu státnímu zastupitelství návrh na zastavení trestního stíhání Mgr. M. C. a Ing. R. H. a dne 30. 5. 2007 podal návrh na podání obžaloby Ing. T. V. a Mgr. P. H. Dne 30. 7. 2007 byla podána obžaloba Okresním státním zastupitelstvím v Hradci Králové, sp. zn. Okresnímu soudu v Hradci Králové na obviněné Ing. T. V. a Mgr. P. H. (č.l. 2650). Dne 15. 8. 2007 prodloužil předseda soudu lhůtu k nařízení hlavního líčení z důvodu čerpání dovolených, plánované hospitalizace a rozsáhlost a složitost trestního spisu (2700 stran spisového materiálu), a to o tři měsíce. Usnesením Okresního státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2007, č.j. bylo zastaveno trestní stíhání Ing. T. V. pro jeden skutek, ve kterém byl spatřován trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, neboť skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Hlavní líčení bylo nařizováno na den 12. 12. 2007, obžalovaní se vyjádřili k podané žalobě v listopadu 2007. Na č.l. 2698 je protokol o hlavním líčení ze dne 12. 12. 2007, byl vyslechnut obžalovaný Ing. T. V., který vypovídal k bodu 1 obžaloby a k bodu 2 obžaloby, dále byl vyslýchán obžalovaný Mgr. P. H. k oběma bodům obžaloby. Hlavní líčení bylo odročeno na den 4. 2. 2008 za účelem předvolání znalců a slyšení svědků. Na č.l. 2722 je protokol o hlavním líčení ze dne 4. 2. 2008, byl vyslechnut svědek Ing. J. K. B. P. soudní znalec Ing. Lukáš Křístek, hlavní líčení bylo odročeno na neurčito za účelem předvolání svědků a z důvodu nepřítomnosti soudního znalce. V mezidobí byly do spisu založeny další listinné důkazy. Na č.l. 2785 je protokol o hlavním líčení ze dne 3. 3. 2008, kdy byl vyslechnut svědek M. Š., dr. Ing. V. H. P. H. Ing. R. K., soudní znalec Ing. Roman Pátek a Ing. L. K., hlavní líčení bylo

odročeno na den 16. 4. 2008 za účelem předvolání a slyšení dalšího znalce. V mezidobí byl založen do spisu další znalecký posudek a další listinné důkazy. Na č.l. 2879 je protokol o hlavním líčení ze dne 16. 4. 2008, kdy byl vyslechnut znalec Bc. Vítězslav Javůrek, dále byly čteny listinné důkazy a znalecké posudky, hlavní líčení bylo odročeno na den 29. 4. 2008 za účelem provedení dalších listinných důkazů a přednesení závěrečných návrhů. Na č.l. 2897 je protokol o hlavním líčení ze dne 29. 4. 2008, kdy byly předneseny závěrečné návrhy a byl vyhlášen rozsudek, kterým byl obžalovaný Ing. T. V. a Mgr. P. H. uznán vinným ze spáchání dvou trestných činů, a to zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1, 3 trestního zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, a za to byli odsouzeni k trestu odnětí svobody ve výměře dvou let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let a oběma byla uložena povinnost zaplatit peněžitý trest ve výši 150.000,- Kč. Na č.l. 2914 je souhlas s prodloužením lhůty k vypracování rozsudku do 17. 7. 2008 z důvodu rozsáhlosti a složitosti věci. Na č.l. 2914a je úřední záznam ze dne 16. 2. 2009, kdy vzhledem k čerpání řádné dovolené, následné pracovní vytíženosti předsedy senátu, kdy došlo k vážnému dlouhodobému onemocnění předsedy senátu, byl rozsudek postupně vypracován a rozeslán dne 16. 2. 2009, originál rozsudku je založen na č.l. 2915. Proti rozsudku podal obžalovaný blanketní odvolání 27. 2. 2009, které bylo odůvodněno dne 2. 4. 2009. Spis byl předložen odvolacímu soudu dne 17. 4. 2009, veřejné zasedání bylo nařízeno na den 23. 7. 2009. Obžalovaní v červenci 2009 navrhli doplnit dokazování. Na č.l. 2959 je založen protokol o veřejném zasedání u Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 7. 2009, následně byl vyhlášen rozsudek, kterým byl zrušen napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu bylo nově rozhodnuto tak, že Ing. T. V. a Mgr. P. H. jsou vinni z uvedených skutků, čímž spáchali trestný čin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 trestního zákona a trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona a byli odsouzeni k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Originál rozsudku je založen na č.l. 2966. Dne 13. 11. 2009 podal proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové dovolání Mgr. P. H., spis byl předložen Nejvyššímu soudu v prosinci 2009. Na č.l. 2995 je usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 4. 2010, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 7. 2009, a to ohledně obviněného Mgr. P. H. a s přiměřeným použitím i ohledně obviněného Ing. T. V. a věc byla přikázána Krajskému soudu v Hradci Králové, aby znovu věc projednal a rozhodl. Veřejné zasedání bylo nařízeno na den 14. 10. 2010. Na č.l. 3026 je protokol o neveřejném zasedání u Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 10. 2010, při kterém bylo vyhlášeno usnesení, že se rozsudek soudu prvního stupně zrušuje v celém rozsahu a věc se vrací Okresnímu soudu v Hradci Králové. Na č.l. 3037 je usnesení Okresního soudu v Hradci Králové, kterým bylo zastaveno trestní stíhání Ing. T. V. a Mgr. P. H. Proti usnesení podal státní zástupce stížnost v prosinci 2010. Spis byl předložen Krajskému soudu v Hradci Králové v lednu 2011. Krajský soud v Hradci Králové rozhodl usnesením ze dne 17. 1. 2011, že se napadené usnesení zrušuje a věc se vrací Okresnímu soudu v Hradci Králové. Na č.l. 3071 je protokol o hlavním líčení ze dne 15. 3. 2011 u Okresního soudu v Hradci Králové. Po provedeném dokazování byl vyhlášen rozsudek, kterým byl Ing. T. V. a Mgr. P. H. uznáni vinnými. Měli spáchat trestný čin

zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 trestního zákona, byl jim uložen trest odnětí svobody ve výměře jednoho roku, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku, a dále byli oba obžalovaní zproštěni obžaloby z jednání, v kterém byl spatřován trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona. Na č.l. 3088 je povolení předsedy soudu k prodloužení lhůty k písemnému vyhotovení rozsudku z důvodu rozsáhlosti a složitosti věci. Písemné vypracování rozsudku je na č.l. 3089. V dubnu 2011 bylo podáno odvolání obžalovaných proti rozsudku. Usnesením Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 12. 5. 2011 bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání Mgr. P. H. neboť ten zemřel. V květnu 2011 vyzýval soud obhájce Ing. T. V. aby doplnil blanketní odvolání, odvolání bylo odůvodněno dne 20. 5. 2011. Spis byl předložen odvolacímu soudu v červnu 2011, veřejné zasedání bylo nařízeno na den 13. 10. 2011. Na č.l. 3124 je rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 10. 2011, kterým byl Ing. T. V. zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) o.s.ř. Rozsudek nabyl právní moci dne 13. 10. 2011.

Z výpisu z registru ekonomických subjektů soud zjistil, že žalobce bylo vydáno živnostenské oprávnění dne 22. 3. 1994, které zaniklo dne 13. 1. 2010.

Z výpisů z obchodního rejstříku soud zjistil, že žalobce je jednatelem obchodní firmy [redacted] od 15. 10. 2007 do současnosti, je jednatelem obchodní firmy [redacted] od 5. 8. 2003 do současnosti, byl předsedou dozorčí rady obchodní firmy [redacted], od 17. 12. 2007 do 14. 11. 2008, byl předsedou dozorčí rady obchodní firmy [redacted], od 12. 12. 2007 do 14. 11. 2008, byl jediným členem představenstva obchodní firmy [redacted] od 5. 5. 2003 do 15. 2. 2006 a předsedou dozorčí rady od 15. 2. 2006 do 8. 12. 2015, je jednatelem obchodní firmy [redacted], od 13. 5. 1994 do současnosti, byl členem představenstva obchodní společnosti [redacted] od 6. 4. 1999 do 26. 7. 2012 a je předsedou představenstva obchodní firmy [redacted] od 25. 3. 2002 do současnosti.

Ze spisu Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. [redacted] soud zjistil, že žalobce podal dne 25. 4. 2014 návrh na rozvod manželství s I. V. s tím, že manželství bylo uzavřeno dne [redacted], dne [redacted] se jim narodila dcera Z. a dne [redacted] dcera E. manželé spolu nežijí více jak šest měsíců, kdy se prohloubila již déle trvající manželská krize, manželství trpí minimálně po tuto dobu zásadními neshodami týkajícími se jejich vzájemného soužití. Zároveň byl podán návrh na úpravu poměrů k nezletilým dětem pro dobu před a po rozvodu manželství a manželé se dohodli na úpravě svých majetkových poměrů a svého bydlení. Okresní soud Praha-východ rozsudkem ze dne 10. 6. 2014, č.j. [redacted] schválil dohodu rodičů nezletilých dětí E. V. a Z. V. ohledně jejich poměrů před rozvodem a po rozvodu a o úpravě styku. Při jednání soudu dne 13. 8. 2014 přednesl žalobce návrh na rozvod manželství, manželka se k návrhu připojila, byl proveden důkaz rozsudkem ve věci péče nezletilých dětí, obsahem dohody o vypořádání majetkových poměrů a oddacím listem a po závěrečných návrzích bylo manželství rozvedeno. Z odůvodnění rozsudku ze dne 13. 8. 2014, č.j. [redacted]

vyplývá, že manželství bylo rozvedeno dle § 757 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, bez zjišťování příčiny rozvratu manželství.

Ze žádosti žalobce ze dne 2. 1. 2012, ze stanoviska žalované ze dne 8. 8. 2012 a z dodejky soud zjistil, že žalobce u žalované uplatnil dne 4. 1. 2012 „nárok na náhradu škody a nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobenou nezákonným rozhodnutím“, kdy požadoval zaplatit náklady obhajoby ve výši 116.747,27 Kč a náhradu nemajetkové újmy ve výši 285.000,- Kč, která mu byla způsobena „nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání a trestním stíháním samotným“ v řízení vedeném u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDAKCE]. Dne 10. 8. 2012 bylo právnímu zástupci žalobce doručeno stanovisko žalované, ve kterém žalovaná konstatovala nepřiměřenou délku uvedeného řízení a přiznala žalobci náhradu nemajetkové újmy ve výši 114.750,- Kč.

Žalobce při své účastnické výpovědi uvedl, že mu bylo v roce 2002 sděleno obvinění, soudní proces trval devět let, což mělo velký dopad do jeho soukromého života i podnikání. Na začátku trestního řízení se objevil i ve zprávách. V družstvu byl účetní, zaměstnavatel mu už tolik nevěřil. Po pravomocném odsouzení mu bylo zrušeno živnostenské oprávnění, klienti odešli. Báł se, že bude vymazán ze čtyř až pěti společností, kde byl jako statutární orgán, ze dvou byl odvolán, jednalo se o společnosti [REDAKCE] a [REDAKCE]. Měl problémy sehnat práci, v letech 2010 – 2011 se ptal několika subjektů po pracovních možnostech, když přinesl výpis z trestního rejstříku, kde měl záznam o odsouzení, tak práci nedostal. Doma to řešil s manželkou, navzájem se začali oddalovat, až se nakonec v roce 2014 rozvedli. Jeho spoluobviněný kolega se zastřelil, nevyčkal zprošťujícího rozsudku, a toto je pro žalobce újma nevyčíslitelná.

Svědkyňe I [REDAKCE] V [REDAKCE] při své svědecké výpovědi uvedla, že žalobce je jejím bývalým manželem. Po zahájení trestního stíhání žalobce, kterým se ona hlouběji nezabývala, snad se mělo jednat o poškození věřitelů ve spořitelním družstvu, začaly u nich doma problémy, oba byli nervózní, podráždění a hádali se. Odcizili se a žalobce se v roce 2007 na jeden rok odstěhoval ze společné domácnosti. Potom chtěli dát vztah dohromady kvůli dětem, ale nepodařilo se to. Rozvedli se v roce 2014, ale tomu předcházelo dlouhé vyjednávání. Žalobci bylo zrušeno živnostenské oprávnění, ale ona neví, čeho se týkalo. Myslí si, že žalobce byl i jako statutární orgán vyškrtnut ze společností. Žalobce si stěžoval, že měl málo pracovních příležitostí, což se také projevilo na jeho příjmu, a byl špatný z toho, že se někteří lidé na něho dívají skrz prsty. Žalobce se zabýval ekonomickým poradenstvím jako OSVČ, z domova nepracoval, neví, zda byl někdy i zaměstnancem.

Svědka T [REDAKCE] L [REDAKCE] při své svědecké výpovědi uvedl, že žalobce zná již ze studií na vysoké škole, jsou přátelé. O jeho trestním stíhání toho moc neví, žalobce mu sám říkal, že byl trestně stíhán, ale ne žádné detaily. Stěžoval si snad, že jeho žena a děti to hůř nesou. Žalobce se svědka na žádnou práci neptal, naopak svědek žalobci sám práci nabídl na začátku roku 2009, to nedopadlo, protože společník svědka by nesnesl, kdyby měl v rejstříku trestů zápis v ekonomické záležitosti.

Svědék M. Š. při své svědecké výpovědi uvedl, že žalobce zná od roku 2000, byl jeho klientem ve spořitelním družstvu. Svědek jednou vypovídal v trestní věci žalobce u soudu. Neví, v jaké míře nebo v jakém směru se žalobce trestní stíhání dotklo. Měl to jedno období složité, hledal zaměstnání, svědek hledal daňového poradce nebo inženýra ekonomie, pokud by měl u svědka pracovat, tak tato kauza by určitě byla překážkou. Žalobce pracoval pro svědka pouze externě v roce 2012 nebo 2013.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 téhož ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda

využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 55.280,- Kč, která mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem, a to porušením povinnosti vydat rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDAKCE] v přiměřené lhůtě, a jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 114.970,- Kč, která mu měla vzniknout v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání. V řízení bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, konkrétně k porušení povinnosti vydat rozhodnutí nebo učinit úkon v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb.). Pro soudní řízení není obecně stanovena žádná lhůta, kterou by bylo možné považovat za přiměřenou. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku (dále jen „ESLP“) za aspekty přiměřenosti lhůty považuje jednak zájem účastníka na rychlém vyřízení věci a jednak obecný zájem na řádném výkonu spravedlnosti. Přitom přihlíží ke složitosti věci, chování účastníků a státních orgánů a významu řízení pro účastníka. Tomu odpovídá i § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., dle kterého soud přihlíží při stanovení formy či výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného. Tato kritéria se pak použijí i na zjištění, zda byla délka řízení přiměřená (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. srpna 2012, sp. zn. 30Cdo 35/2012).

Trestní řízení bylo ve vztahu k žalobci zahájeno dne 11. 4. 2002, kdy bylo žalobci doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, a pravomocně skončilo dne 13. 10. 2011, trvalo 9 let a 6 měsíců, což je doba s ohledem na dále rozvedené okolnosti případu nepřiměřeně dlouhá, čímž došlo k nesprávnému úřednímu postupu a tím k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb., za které mu náleží právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.), když porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě samo o sobě zakládá vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy, která nebyla žalovanou vyvrácena (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. září 2010, sp. zn. 30Cdo 958/2009).

S ohledem na délku řízení, která výrazně překračuje délku trestního řízení, kterou lze obecně považovat v obdobných případech za přiměřenou, dospěl soud k závěru, že pouhé konstatování porušení práva se nejeví dostatečným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu,

proto přistoupil k peněžité formě zadostiučinění (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Soud též přihlédl k tomu, že věc musela být po podání obžaloby vrácena státnímu zástupci k došetření, když v přípravném řízení došlo k procesním pochybením a bylo nutné zjistit, jakým způsobem byla vyčíslena způsobená škoda. Přípravné řízení se tak prodloužilo o dobu jednoho roku, neboť jen 10 měsíců byl vypracováván znalecký posudek. Žádné jiné nedůvodné průtahy v postupu orgánů činných v trestním řízení soud neshledal.

Za posuzované trestní řízení v délce trvání 9 let a 6 měsíců soud přiznal žalobci základní částku ve výši 127.500,- Kč, když vycházel z částky 15.000,- Kč za první dva roky (každé soudní řízení musí trvat určitou dobu), z částky 15.000,- Kč za každý další rok řízení a z částky 1.250,- Kč za každý další měsíc řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 6. 2011, sp. zn. 30Cdo 162/2010).

Tuto základní částku soud snížil o 40 % z důvodu vysoké složitosti řízení. Trestní stíhání bylo zahájeno pro více skutků, jednalo se o hospodářskou trestnou činnost, kdy obecně tento typ trestné činnosti je složitý po skutkové stránce a úmysl pachatelů obtížně prokazatelný. Kromě žalobce byly stíhány ještě tři další osoby, trestná činnost měla být páchána ve spolupachatelství, což též svědčí o vyšší složitosti řízení. V řízení bylo vyslechnuto několik svědků, byly vypracovány 3 znalecké posudky, bylo provedené velké množství listinných důkazů založených na cca 1300 listech (smlouvy o termínovaných vkladech, smlouvy o úvěru, smlouvy o zajišťovacím převodu práva, dohody o zápočtu, směnky, listiny týkající se obchodních společností, podnikatelské záměry, apod.), v době podání obžaloby měl spis rozsah 2700 listů. Tyto důkazy musel soud hodnotit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, aby náležitě zjistil skutkový stav, který bylo poté nutné náležitě právně posoudit. O složitosti věci svědčí i to, že věc byla projednávána na třech stupních soudní soustavy (dovolání podal jeden z obžalovaných, přičemž dle zásady beneficium cohaesionis byl napadený rozsudek soudu II. stupně zrušen i ve vztahu k žalobci, který dovolání nepodal).

Dále soud základní částku snížil o 10 % z důvodu podílu žalobce na délce řízení. Obžaloba byla podána soudu dne 17. 3. 2004, na žádost obhájců obžalovaných soud nenařizoval hlavní líčení, neboť ti si nechávali sami vypracovávat znalecký posudek, který byl soudu předložen dne 10. 3. 2005. Pokud soud v této době nečinil žádné úkony, pak z toho důvodu, že o to byl žádán obhájci a prodloužení délky řízení o tuto dobu je nutné přičíst k tíži žalobce. Žalobce též podával blanketní opravné prostředky, které byly odůvodněny až po uplynutí další doby.

Další důvody pro snížení, ale ani pro zvýšení základní částky soud neshledal. Co se týká významu předmětu řízení pro žalobce, pak ten je obecně hodnocen jako zvýšený, když i Evropský soud pro lidská práva předmětný typ řízení řadí mezi řízení, kterým přisuzuje zvýšený význam pro účastníky, neboť trestní řízení je obecně pro každého obžalovaného velkou psychickou zátěží, má vliv na jeho rodinný i společenský život či pracovní uplatnění. V tomto případě však soud základní částku z důvodu zvýšeného významu řízení pro žalobce nezvyšoval, neboť tato skutečnost je zohledněna při posuzování nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí (jak je uvedeno dále), v opačném případě

by docházelo ke dvojímu odškodnění téhož (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011). Pro výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nepřiměřenou délkou trestního řízení je 63.750,- Kč (127.500,- Kč – 50 %). Žalovaná stejnou částku žalobci již před podáním žaloby uhradila, když žalobci plnila celkem 114.750,- Kč (127.500,- Kč – 10 %), přičemž v tomto plnění též zohlednila zvýšený význam řízení pro žalobce (jak je uvedeno dále), proto soud žalobu v té části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 55.280,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 4. 7. 2012 do zaplacení, jako nedůvodnou zamítl (výrok I.).

Druhým nárokem žalobce je nárok na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 114.970,- Kč za vydání nezákonného rozhodnutí. V řízení bylo prokázáno, že usnesením policejního orgánu České republiky, Úřadu pro odhalování korupce a závažné hospodářské trestné činnosti, SKPV, Oddělení vyšetřování, pracoviště Hradec Králové ze dne 8. 4. 2002, [REDAKCE] bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce z trestných činů zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1, 3 trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255, odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona ve formě pokračování podle § 89 odst. 3 trestního zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona ve formě pokračování podle § 89 odst. 3 trestního zákona. V řízení bylo dále prokázáno, že žalobce byl podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2011, č.j. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 10. 2011, č.j. [REDAKCE]. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25Cdo 1487/2001). V daném případě byl žalobce obžaloby zproštěn, čímž je dána odpovědnost žalované za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.

Soud se zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30Cdo 2256/2011).

Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchaní trestných činů zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1, 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, porušování

povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a) a podle § 255 odst. 1, 3 trestního zákona, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání dvou až osmi let. Hrozba vysokého trestu odnětí svobody odůvodňuje příznání zadostiučinění v penězích.

Povaha trestné činnosti (trestné činy proti majetku a proti hospodářské soustavě), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí společenské odsouzení stíhaného, zvláště za situace, kdy měla být trestnou činností způsobena značná škoda (cca 50 mil Kč). Žalobce však netvrdil, že by trestní stíhání bylo medializováno a vešlo tak v širší známost. Při svém účastnickém výslechu pouze uvedl, že se měl na začátku trestního stíhání objevit ve zprávách, které nijak blíže nespécifikoval a konkrétní důkazy k medializaci trestního stíhání neoznačil. V řízení žalobce netvrdil a ani neprokazoval, kdo všechno o jeho trestním stíhání věděl a případně jej z tohoto důvodu odsuzoval. Bývalá manželka žalobce, svědkyně I. V. uvedla, že hlouběji se trestním stíháním žalobce nezabývala, věděla jen, že se týká poškozování věřitelů ve spořitelním družstvu. Svědkové T. I. a M. Š. také žádné podrobnosti o trestním stíhání žalobce nevěděli, pouze od samotného žalobce věděli, že byl trestně stíhán. Pokud se informace o nezákonném trestním řízení nerozšíří mezi větší množství lidí, u kterých by mohla utrpět žalobcova dobrá pověst nebo čest, pak nelze hovořit o tak výrazném zásahu do osobnostní sféry, který by bylo nutné odškodnit peněžitou formou.

Trestní řízení trvalo 9 let a 6 měsíců, což je doba s ohledem na veškeré okolnosti případu nepřiměřeně dlouhá. Vzhledem k tomu, že toto kritérium je posuzováno v tomto řízení samostatně, neboť žalobce se rovněž domáhá zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nepřiměřenou délkou trestního řízení, pak soud z důvodu délky řízení neučinil závěr o zvýšené intenzitě zásahu do osobnostní sféry žalobce (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

Co se týká následků, které měly být trestním stíháním způsobeny v osobnostní sféře žalobce, pak žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonného rozhodnutí došlo k rozpadu vztahu s manželkou a následnému rozvodu, hrozil mu výmaz z obchodního rejstříku jako statutárního orgánu v několika společnostech, bylo mu zrušeno živnostenské oprávnění, měl problém sehnat práci a jeho kamarád a spoluobviněný P. H. spáchal sebevraždu.

K rozpadu manželství provedl soud důkaz výslechem bývalé manželky žalobce, svědkyně I. V., a spisem Okresního soudu Praha-východ, sp. zn. [redacted] ze kterých učinil závěr, že k rozvodu manželství žalobce nedošlo v přímé příčinné souvislosti s jeho trestním stíháním. O trestním stíhání se žalobce dozvěděl dne 11. 4. 2002, dne 22. 10. 2003 se manželům narodila druhá dcera. Svědkyně I. V. uvedla, že po zahájení trestního stíhání se začali se žalobcem hádat, na druhou stranu uvedla, že se žalobce odstěhoval na rok ze společné domácnosti až v roce 2007, tedy zhruba 5 let poté, kdy se měli začít hádat. Následně manželé opět soužití obnovili. Návrh na rozvod manželství podal žalobce v roce 2014, tedy 3 roky poté, kdy byl zproštěn obžaloby. Manželství bylo rozvedeno bez zjišťování příčin rozvratu. Soud tak dospěl k závěru, že nezákonné trestní stíhání žalobce mohlo být jednou z příčin rozpadu jeho manželství, nikoliv však příčinou hlavní.

V řízení bylo prokázáno, že žalobci bylo zrušeno živnostenské oprávnění ke dni 13. 1. 2010, což byl nepochybně důsledek toho, že byl nejprve pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 7. 2009, č.j. [REDAKCE] který byl zrušen až usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 4. 2010. Žalobce však netvrdil, jaké konkrétní následky v jeho osobnostní sféře vznikly zrušením živnostenského oprávnění, netvrdil ani, z jakého důvodu si v dubnu 2010 nepožádal o vydání nového živnostenského oprávnění, kdy byl pravomocný odsuzující rozsudek zrušen. Samotné zrušení živnostenského oprávnění nemohlo žalobci způsobit žádnou újmu, pokud by nebyl osobou samostatně výdělečně činnou, což žalobce netvrdil (pouze se to domnívala jeho bývalá manželka [REDAKCE] V [REDAKCE] naopak při své účastnické výpovědi uvedl, že zaměstnavatel mu už tolik nevěřil.

V řízení bylo dále prokázáno, že žalobci v průběhu trestního řízení zanikla dne 14. 11. 2008 funkce předsedy dozorčí rady obchodní firmy [REDAKCE] která však vznikla také v průběhu jeho trestního stíhání dne 17. 12. 2007, proto zánik funkce nemůže být v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Totéž platí pro funkci předsedy dozorčí rady obchodní firmy [REDAKCE] ve které byl od 12. 12. 2007 do 14. 11. 2008, pro funkci člena představenstva obchodní firmy [REDAKCE] ve které byl od 5. 5. 2003 do 15. 2. 2006, resp. funkci předsedy dozorčí rady této firmy, ve které byl od 15. 2. 2006 do 8. 12. 2015, a pro funkci člena představenstva obchodní společnosti [REDAKCE] ve které byl od 6. 4. 1999 do 26. 7. 2012. Trestní stíhání nemohlo být hlavní příčinou zániku uvedených funkcí, pokud byl do těchto funkcí zvolen též v průběhu trestního stíhání. Navíc i z jiných obchodních firem je zřejmé, že trestní stíhání nemělo žádný vliv na jeho pozici jednatele, když tuto pozici zastává až do současné doby, a to v obchodní firmě [REDAKCE] (od 13. 5. 1994), v obchodní firmě [REDAKCE] (od 5. 8. 2003) a v obchodní firmě [REDAKCE] (od 15. 10. 2007) a stále je od 25. 3. 2002 do současnosti předsedou představenstva obchodní firmy [REDAKCE]

Dále žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonného trestního stíhání nemohl najít práci, což měli potvrdit svědkové T [REDAKCE] L [REDAKCE] a M [REDAKCE] Š [REDAKCE] Svědek T [REDAKCE] [REDAKCE] uvedl, že žalobce se u svědka na práci sám vůbec neptal, naopak to byl svědek, který žalobce s nabídkou zaměstnání oslovil začátkem roku 2009, bránilo tomu však to, že žalobce neměl čistý rejstřík trestů. Z výpovědi tohoto svědka zejména vyplývá, že žalobce sám žádné zaměstnání nehledal. Dále není z výpovědi jmenovaného svědka zřejmé, z jakého důvodu nemohl žalobce na údajně nabízený post finančního ředitele nastoupit, když na začátku roku 2009 byl jeho rejstřík trestů bez záznamu, neboť k pravomocnému odsouzení došlo až dne 23. 7. 2009. Svědek M [REDAKCE] Š [REDAKCE] uvedl, že si není ani jist, zda u něho žalobce někdy a kdy poptával práci jako zaměstnanec, i když to nemůže vyloučit. Svědek nedokázal ani určit časové období, kdy k poptávání zaměstnání mělo dojít. Z těchto provedených důkazů tak soud nemá za prokázané, že by žalobce nemohl v důsledku trestního stíhání najít zaměstnání, resp. že jakékoliv zaměstnání vůbec hledal.

Žalobce též tvrdil, že jeho kamarád a spoluobviněný P [REDAKCE] H [REDAKCE] spáchal sebevraždu, což je pro něho újma nevyčíslitelná. K tomuto tvrzení žalobce neoznačil žádné důkazy, nebylo

prokázáno, že by k této události došlo v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním.

Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08). Na druhou stranu forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011).

Soud dospěl po zhodnocení veškerých okolností případu k závěru, že konstatování nezákonnosti rozhodnutí není dostačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákonným rozhodnutím, tzn. usnesením o zahájení jeho trestního stíhání, a to zejména s ohledem na hrozbu vysokého trestu odnětí svobody a s ohledem na to, že byl pravomocně odsouzen po dobu téměř 9 měsíců, což vedlo k zániku živnostenského oprávnění a k záznamu odsouzení do rejstříku trestů. Soud se tak zabýval tím, jaká výše zadostiučinění je přiměřená. V obdobných případech (obdobná délka trestního řízení, obdobná hrozba trestu, stíhání poškozeného na svobodě, obdobné zásahy do osobnostní sféry poškozeného) je soudy v České republice přiznáváno zadostiučinění v řádech několik desítek tisíc korun českých. V posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí je částka 50.000,- Kč, neboť žalobce byl stíhán na svobodě, trestní řízení nebylo vůbec medializováno, citelné zásahy v osobnostní sféře žalobce nebyly prokázány, rozvod manželství ani zánik funkcí v orgánech obchodních firem nebyly v příčinné souvislosti s trestním stíháním, nebyla výrazným způsobem poškozena čest a dobré jméno žalobce, trestní stíhání ani neznamenalo konec profesního života či kariérního růstu žalobce. Soud přihlédl k tomu, že žalovaná již před podáním žaloby poskytla žalobci náhradu nemajetkové újmy celkem částku 114.750,- Kč, kdy odškodňovala zejména nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení, přičemž při výpočtu výše odškodnění zohlednila i význam trestního řízení pro žalobce (dle jejího tvrzení 40 % z částky 127.500,- Kč, tj. 51.000,- Kč). S ohledem na to, že žalovaná poskytla žalobci před podáním žaloby odškodnění vyšší, než které by žalobci přiznal soud, byla žaloba i v této části, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 114.970,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 4. 7. 2012 do zaplacení, jako nedůvodná zamítnuta (výrok I.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 a § 151 odst. 1 o.s.ř., podle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byla zcela úspěšná žalovaná, proti které byla žaloba v celém rozsahu

zamítnuta, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 2.700,- Kč sestávající z 9 režijních paušálů po 300,- Kč dle § 151 odst. 3 o.s.ř., a to za písemné vyjádření k žalobě, za 4 přípravy účasti na jednání a za účast na jednání před soudem dne 19. 8. 2014, 4. 4. 2016, 8. 8. 2016 a 8. 11. 2016, vše podle § 1 odst. 2, odst. 3 písm. a), b), c) vyhl. č. 254/2015 Sb. Jejich zaplacení uložil soud neúspěšnému žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř. (výrok II.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

V Praze dne 16. listopadu 2016

Mgr. Markéta Jirásková, v. r.
s o u d k y n ě

*Za správnost vyhotovení:
Holková, DiS.*